

Hoe Roos de TCS New York City Marathon beleefde

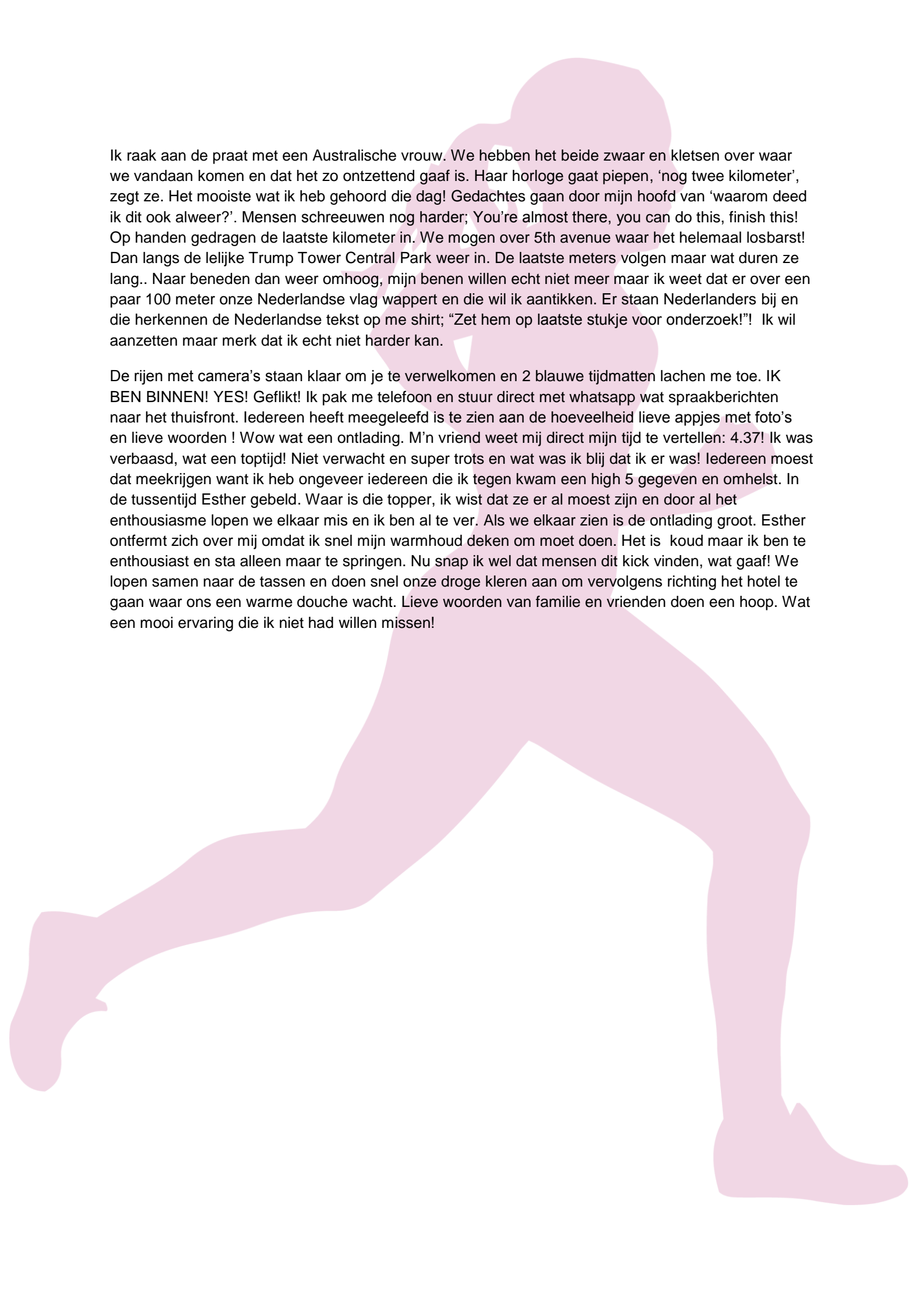
Na een uitgebreid ontbijt met bananen, mandarijnen, broodjes en ontbijtkoek, werden we 05.45 opgehaald om naar Staten Island te gaan. Daar heb ik nog nooit zoveel mensen zich zien verzamelen om een marathon te gaan lopen. Wat heb je toch een hoop gekkies rondlopen op deze aardbol. Mensen uit allerlei landen vanuit heel de wereld, supergaaf om iedereen te zien. Iedereen bereid zich anders voor; De een loopt hele tijd rondjes, de ander moet 3x naar de wc van de spanning en wij zaten lekker warm tegen een hek.

Toen klonk eindelijk om 10.00 uur Beyonce door de speakers en mochten we ons gereed maken om te starten. Wave 3 in aantocht! De spanning stijgt en we doneren onze oude kleding op de donatiebakken. Een stroom van zeker een kilometer aan mensen vormt zich op de Verrazano bridge. Wow wat vet dat we hier mogen staan met onze roze truitjes voor Stichting kilometers voor Casper! Met onze roze handschoentjes en roze mutjes passen we goed in het kleurrijke geheel. Es en ik geven elkaar een stevige knuffel en wensen elkaar veel succes en veel plezier! We hebben vooraf, hoe ongezellig ook, besloten om apart van elkaar te lopen zodat we beide ons eigen tempo kunnen vinden. Beiden last gehad van pijntjes en dus veel zelfstandig getraind leek dit ons het beste. In het begin zag ik dat roze mutsje nog wel gaan, maar het werd al snel warm en dat betekende 'uit met al die warme kleren' waarna we beiden niet meer van ver te herkennen waren.

De eerste brug is al een uitdaging op zich. 'Wat duurt dat kreng lang' dacht ik toen, maar toen kende ik de volgende bruggen nog niet.. ☺ Aangeraden werd om rustig van start te gaan. Toch ben je enthousiast en ga je lekker op zoek naar je eigen tempo. Na de eerste brug realiseer je pas dat het avontuur nu echt begonnen is. De rijen met mensen vormen zich langs de route enles wordt uit de kast getrokken. Elk stadsdeel heet je op zijn eigen manier welkom! Van Staten Island door naar Brooklyn en de eerste 10 kilometers zitten er alweer op. Tijd, snelheid en afstand ben je helemaal kwijt, je wordt zó afgeleid door het publiek, helemaal geweldig! Van Brooklyn door naar Queens en tussendoor even een plasje doen. Alles was goed geregeld en ik stond nog even leuk te kletsen met een Franse vrouw die ook voor de eerste keer mee deed en mij vertelde dat we op de helft zaten. TOP want alles ging harstikke lekker!

In tegenstelling tot Esther heb ik me iets minder goed verdiept in de route. Laat maar zien wat ze voor me in petto hebben dacht ik. Weer een brug...Williamsbrug. Pittig... Veel mensen hebben het zwaar. Op de bruggen zelf is weinig publiek maar des te mooier wanneer je eraf komt. Dat geeft direct een oppepper want ja het wordt zwaarder. Door naar de Queens Boro Bridge. Oei Oei wat een kuitenbijter is dat, er leek geen einde aan te komen. Ondertussen krijg ik honger en ik weet dat ik het hongergevoel snel moet stillen want ik moet nog best een stukje. De brug is mega mooi dus ik maak nog snel een fotootje. En wat een mensen! Dansende mensen langs de kant, overal muziek en hier staan ook de meeste aanmoedigende organisaties. Nederlanders staan bij 17/18 mijl en dan ben je rond de 30 km. Door naar the Bronx en Harlem; Gospel koren en dansende Joden, prachtig om te zien dat iedereen meedoet en dat het hier zo leeft. Iedereen schreeuwt het uit.

Onderweg zie ik borden met een tijd van 5.11 en dit brengt me door de war want voor mijn idee loop ik goed. Niet naar kijken doorgaan, nog 7 km te gaan! Het wordt nu toch echt wel zwaarder... Gelukkig zie ik de fruitkraam en kaap ik een banaantje mee. Veel water drinken want het is behoorlijk warm, ondanks dat het heel de tijd al miezert. 5th avenue is in zicht en je weet dan dat Central Park nadert. Ook omdat Es en ik hier de bustour hebben gedaan. Herkenbaar terrein, nu alles geven! Door Central Park en er dan weer even uit. Mijn benen worden steeds zwaarder maar stoppen is geen optie, doorgaan! In Central Park zijn er hoogteverschillen en ik zie veel mensen uitstappen met kramp. Ik jog rustig door want hardlopen kan ik het niet meer noemen.

Ik raak aan de praat met een Australische vrouw. We hebben het beide zwaar en kletsen over waar we vandaan komen en dat het zo ontzettend gaaf is. Haar horloge gaat piepen, 'nog twee kilometer', zegt ze. Het mooiste wat ik heb gehoord die dag! Gedachtes gaan door mijn hoofd van 'waarom deed ik dit ook alweer?'. Mensen schreeuwen nog harder; You're almost there, you can do this, finish this! Op handen gedragen de laatste kilometer in. We mogen over 5th avenue waar het helemaal losbarst! Dan langs de lelijke Trump Tower Central Park weer in. De laatste meters volgen maar wat duren ze lang.. Naar beneden dan weer omhoog, mijn benen willen echt niet meer maar ik weet dat er over een paar 100 meter onze Nederlandse vlag wappert en die wil ik aantikken. Er staan Nederlanders bij en die herkennen de Nederlandse tekst op me shirt; "Zet hem op laatste stukje voor onderzoek!"! Ik wil aanzetten maar merk dat ik echt niet harder kan.

De rijen met camera's staan klaar om je te verwelkomen en 2 blauwe tijdmaten lachen me toe. IK BEN BINNEN! YES! Geflikt! Ik pak me telefoon en stuur direct met whatsapp wat spraakberichten naar het thuisfront. Iedereen heeft meegeleefd is te zien aan de hoeveelheid lieve appjes met foto's en lieve woorden ! Wow wat een ontlasting. M'n vriend weet mij direct mijn tijd te vertellen: 4.37! Ik was verbaasd, wat een toptijd! Niet verwacht en super trots en wat was ik blij dat ik er was! Iedereen moest dat meekrijgen want ik heb ongeveer iedereen die ik tegen kwam een high 5 gegeven en omhelst. In de tussentijd Esther gebeld. Waar is die toppe, ik wist dat ze er al moest zijn en door al het enthousiasme lopen we elkaar mis en ik ben al te ver. Als we elkaar zien is de ontlasting groot. Esther ontfermt zich over mij omdat ik snel mijn warmhoud deken om moet doen. Het is koud maar ik ben te enthousiast en sta alleen maar te springen. Nu snap ik wel dat mensen dit kick vinden, wat gaaf! We lopen samen naar de tassen en doen snel onze droge kleren aan om vervolgens richting het hotel te gaan waar ons een warme douche wacht. Lieve woorden van familie en vrienden doen een hoop. Wat een mooi ervaring die ik niet had willen missen!